

Bronto, un dinozaur neastâmpărat

Valentin Nicolau

Ilustrații de Alexandru Ciubotariu

Pentru Ana, Andra și Radu

1-2.

De ce oare, atunci când ești mic, aproape tot ce faci pare prea puțin important în ochii adulților? Fără rost sunt jocurile, întrebările prea multe îi enervează imediat. Mirările noastre li se par simple banalități. La tot pasul auzi: „nu ai voie!” sau „nu face asta!” sau „nu pe acolo!” Părinții ăștia! Așa gândea posomorât Bronto, întins pe pajiștea verde, în iarba răcoroasă printre ferigile cu tulpini înalte.

3-4.

O găză uriașă, cu aripi mari și lucitoare, zumzăia harnic, ca o albină, deasupra florilor cu petale roșii precum soarele în asfințit. Deasupra lui Bronto norii de spumă își schimbau mereu conturul, semănând când cu crestele munților, când cu un imens pește argintiu, când cu mutrișoara simpatică a lui Diplo.

Măi, să fie, seamănă cu Diplo, murmură pentru sine Bronto. Cu el aș putea vorbi despre toate astea. El m-ar înțelege. Dar Diplo era dincolo de pădure, lângă lac, împreună cu părinții lui. Ce trist e să n-ai lângă tine un prieten căruia să-i împărtășești gândurile, cu care să alergi pe tăpșan, să sperii găzele și păsările! Bronto își ridică privirea deasupra florilor, la gândăniile care-și vedeau nestingherite de zborul lor. Ce sperietură le-am fi tras, Diplo și cu mine! Și dacă ar fi apărut și Tricer, Stega și Tyrano, atunci chiar că ar fi fost o nebunie!

5-6.

Se ridică din iarbă și porni agale către părinții lui. Aceștia se sfătuiau ce să-l mai învețe, cu ce să-i completeze educația – cei șapte ani de acasă, atât de necesari în viață. Bine, dar eu când mai am vreme de joacă? Totul e atât de plictisitor!

Lovi cu lăbuța o floare și reuși să sperie o găză ce tocmai vroia să se așeze.

Întâmplarea reuși să-l amuze doar pentru o clipă. Tristețea îl năpădi din nou.

Mă duc la mama și la tata și le cer voie să... Să plec la Diplo și la ceilalți prieteni, dincolo de pădure... Dar n-or să mă înțeleagă! Adulții parcă trăiesc într-o altă lume, zău așa! Lumea lui „ceea ce trebuie făcut“, a lui „așa e bine și frumos să faci“. Nu mai știu să se bucure de nimic, să se mire de nimic. Mă întreb, au fost vreodată cu adevărat și ei copii, așa ca mine? Și, dacă au fost, de ce au uitat cum e să fii mic și să ai atâtea probleme? Cu aceste gânduri se apropie Bronto de părinții lui.

– Bronto, nu-ți mai târî picioarele!

– Da, tata, știu, nu e frumos să-mi târâsc picioarele.

– Bronto, nu vorbi cu gura plină! Ce mesteci acolo?

– Gata, mama, am înghițit. Știu că nu-i frumos să vorbesc cu gura plină.

– Ce-ai mâncat?

– Muguri din copacul cu frunze lunguiete.

– Nu ți-am spus că mugurii ăia nu sunt buni?! O să te doară burta.

– Mie-mi plac, că sunt acrișori.

– Ascult-o pe mama și nu mai răspunde, interveni tatăl Brontosaurus.

7-8.

- Am înțeles... Tată, îmi dai voie să mă duc la Diplo, să mă joc cu el? Sunt și ceilalți copii acolo.
- Nu se poate, Bronto. Ar însemna să traversezi singur pădurea.
- Te rog, tată! Te rog, mamă!
- Bronto, tata are dreptate. Pădurea e un loc periculos și plin de capcane pentru un pui de dinozaur ca tine.
- Dar vreau să mă joc cu prietenii mei!
- Dacă nu vin ei azi la noi, mâine o să plecăm noi într-acolo, îl asigură Brontosaurus.
- Eu vreau acum! N-am răbdare până mâine, răspunse supărat Bronto și un gând îi încolți pe dată în minte: Ce-ar fi dacă...
- Bronto, nu fi obraznic! Ai răbdare până mâine. Hai să mănânci ceva și să te culci de prânz!

9-10.

- Pot să mănânc din tufa aia de lângă pădure și pe urmă să mă culc la umbra ei? întrebă Bronto, arătând spre tufa cu fructe mari, știind că asta le va face plăcere părinților. Era o plantă pe care nu o putea suferi din pricina gustului îngrozitor al fructelor pe care părinții săi îl obligau să le mănânce spunându-i că sunt hrănitoare și-l vor face mare și sănătos și-așa mai departe. Dacă Bronto ar fi cunoscut medicamentele de azi, ar fi spus despre ele că au același gust.
 - Sigur că da, Bronto, dar să nu te depărtezi prea mult.
 - Da, mama, o asigură Bronto, blând, însă gândul acela năstrușnic tot nu-i dădea pace, tocmai pentru că știa că nu e bine.
- Apoi își luă un aer poznaș, așa cum se face când vrei să pari cel mai cuminte copil din lume, și porni spre tufa cu pricina, simțind deja cum i se strepezesc dinții.
- Măi, să fie, acum chiar va trebui să mănânc chestiile astea grețoase. Dar pe urmă... Pe urmă le spun că mi s-a făcut somn și o șterg în pădure. Mama și tata n-or să bage de seamă. Traversez pădurea și dau de Diplo, de Tricer și Stega și de Tyrano. Ce-o să ne mai jucăm!... Pe urmă ne întoarcem cu toții înapoi. De ce zice tata că e periculos în pădure? Pădurea e formată din copaci, iar copacii nu sunt periculoși. Copacii nu sunt răi. Sunt și ei niște ființe bune.

11-12.

Ajuns sub tufa „nesuferită“ se văzu nevoit să rupă câte un fruct și să îl mestece cu greutate. Măi, să fie, ce gust oribil! Trase cu coada ochiului către părinții săi care urmăreau mulțumiți ce băiat cuminte și ascultător aveau. Și, fără să-l observe nimeni, se strâmbă în voie. Măcar asta să-i fie revanșa. Apoi se întinse în iarbă, pentru obligatoriul somn de amiază. Mai aruncă o privire către părinți. Aceștia, văzându-l că se pregătește de culcare, se retraseră mulțumiți la umbra unui pâlț de copaci.

Acum vor așipi suficient. Iar eu... eu voi pleca în pădure. Oare e bine ce fac? Adulții sunt mai sperioși decât copiii. Din toate cele fac o problemă, o tragedie. Dacă ar fi să te iei după ei, lumea e plină numai de pericole, de lucruri rele și alte grozăvii. Măi, să fie, dar ei nu mai au nicio bucurie! Da, cred că au adormit –, își spuse Bronto, trăgând cu coada ochiului către părinții brontozauri. Acum e vremea s-o tulesc. Nu e frumos să vorbesc așa. Așa vorbesc copiii prost crescuți. E vremea s-o șterg. Ce obraznic sunt! Hi, hi, hi... E vremea să plec la prietenii mei!

Se ridică încet, să nu facă zgomot, și intră în pădure. După câțiva pași privi înapoi, să se asigure că nu l-a văzut nimeni. Acum putea să hoinărească în voie.

13-14.

Pădurea cu trunchiuri groase și răsucite începea să crească sub ochii lui. Lianele deveneau tot mai dese și mai stânjenitoare. Lumina cerului pătrundea din ce în ce mai greu prin frunzișul bogat. Acolo, în inima pădurii, începea o lume nouă, cu lumini și umbre alunecoase, cu zgomote ascuțite, dar și cu sunete înfundate, pline de mister. Păsări nemaîntâlnite își luau iute zborul furișându-se de pe o creangă pe alta. Prin iarba deasă animale mici se furișau răscolind covorul de frunze uscate. Tulburător amestec de culori, de mișcări bruște și de sunete atât de diverse. Iar Bronto simțea cum îl trec fiorii. Plăcere, surprindere sau teamă? Și, dintr-odată, simți un nod în gât. Și teamă de necunoscut, de această lume fantastică și plină de mister. Dar nu avea de ce să se teamă, pădurea nu putea fi atât de periculoasă. Ci doar stranie. Și, pe deasupra, eu sunt un băiat mare, își spuse el, dându-și singur curaj. Cu cât înainta mai mult, cu atât îi sporea convingerea că ajunsese într-o pădure nesfârșită, pe care nu o va putea traversa nicicând. Oare am luat-o bine? Nu se mai vede nici soarele. La fiecare pas avea senzația că parcă mai trecuse pe acolo. Am mai văzut copacul ăsta cu scoarță groasă. Și pe lângă lianele astea ca o pânză de păianjen parcă am mai trecut... Dacă mă rătăcesc? se înspăimântă el. Sau m-am rătăcit deja?... Trebuie să găsesc drumul! Și peste toate astea, vai, ce țipete! Țipetele unui animal necunoscut, nevăzut. Țipete ascuțite de frică, țipete care stârnesc frică. Și, dintr-odată, coroanele copacilor au început să se unduiască, iar frunzele să tremure sub vântul ce se pornise de nicăieri. Foșnetul acela adăuga sunete noi. Pădurea răsuna toată. Trunchiurile răsucite trosneau, transformându-se parcă în șerpi teribili ori în balauri cu șapte capete. Nu, nu sunt șerpi, și nici balauri nu sunt. Sunt doar copaci și copacii sunt ființe bune. Iar pădurea este făcută din copaci. Bronto încerca să se liniștească. Numai că lumina începuse să scadă tot mai mult în intensitate, semn că furtuna era aproape. Asta mai lipsea!

15-16.

Atunci se auzi primul tunet, apoi altul și altul. Fulgerele scăpărau iute printre frunzele ce se tânguiau sub vântul puternic. Mi-e frică! Acum nu mai avea putere nici să se mintă. Privea descumpănit în jur, simțind că dintre crengi, din frunzișul unduitor, de peste tot îl urmăreau mii de ochi reci și răi. Mi-e frică! Trebuie să mă întorc! Să mă întorc la mama și la tata. O rupse la fugă într-o direcție ce ar fi trebuit să-l ducă înapoi, acasă. Dar parcă nu pe aici am venit! își spuse el și o porni în altă parte. Pădurea se lumină brusc și, la scurt timp, tunetul făcu cerul să vuiască. O bubuitură atât de puternică, încât se cutremură pământul și, atunci, spaima puse stăpânire pe fiecare părticică din trupul lui Bronto. Era disperat. Alerga lovindu-se de copaci, împiedicându-se de rădăcini și de cioturi. Se încurcă în lianele ce-l învăluiau ca niște mâini rele și umede, simțind asprimea și strânsoarea lor de degete noduroase. Și nu-și putea opri strigătele:

– Mamă! Tată!

Se smulse cu greu din încheștarea lianelor și începu să fugă orbește prin coridoare de beznă. Aripă de pasăre lovea aerul răvășit, șopârle alunecau pe sub frunze și mii de găngănii se înghesuiau să scape din calea lui.

– Mamă! Tată!

17-18.

Dar nu primi răspuns decât de la furtună și de la pădurea cea frământată. Și de la tunete și de la zbuciumul copacilor aplecați sub rafalele de vânt și de la zborul frânt al păsărilor, și de la goana animalelor speriate și, mai presus de toate, de la ecoul propriilor sale strigăte de disperare. Nu mai știa dacă are fața udă de lacrimi, de transpirația rece a spaimei sau de ploaia ce curgea șiroaie.

– Tată!

Bronto se împiedică de o rădăcină groasă ieșită din pământ și se rostogoli câteva clipe prin aer, zgâriindu-se în ramurile ascuțite. Apoi se trezi într-o văgăună neagră și umedă. Deasupra, pădurea vuia tot mai tare. Un fulger luminează văzduhul și reuși astfel să-și vadă capcana: o groapă adâncă, plină cu frunze și licheni prinși în noroi lipicios.

– Mamă! Tată!

Bronto încercă să se cațăre pe peretele de lut alunecos, agățându-se cu disperare de fiecare ciot, dar, de fiecare dată, se rostogolea pe pământul cleios. Iar groapa începea să se umple cu apă, devenind tot mai neprietenoasă și Bronto se zbătea într-o adevărată baie de noroi.

– Tată! Mamă!...

Apoi încetă să se mai agite și alunecă în mâlul rece unde, câteva clipe, rămase nemișcat în mijlocul urgiei. Încremenit, cu sufletul pustiit de spaimă. Nu mai simțea nimic. Nici ploaia care se revărsa ca un potop, nici vuietul năprasnic al furtunii. Nimic, în afara șiroaielor fierbinți de lacrimi care îi spălau obrajii înghețați. Fără să-și mai dea seama, din piept îi răzbătu un nou strigăt de durere, mai teribil decât tot ce auzise vreodată:

– Mamaaa!... Tataaa!...

Cu ochii ațintiți în sus, începu iarăși să se cațăre. Dar se rostogoli la loc. Lupta cu peretele alunecos nu-l aducea nici măcar cu o palmă mai aproape de liman. Însă, la un moment dat, i se păru că aude voci. Parcă îl striga cineva, parcă recunoștea glasul tatei. Rămase pentru o clipă nemișcat pentru a primi confirmarea, dar... nimic. Apoi, începu din nou să se zbată zadarnic în noroiul lipicios. Și atunci se auzi strigat:

19-20.

– Brontooo!... Brontooo!... Unde ești? Răspundeee!...

Vuietul vântului prelungea atât de convingător ultimele sunete, încât luminița speranței i se aprinse în ochi.

– Mamă! Tată! Sunt aici. Aici!

Se auzi strigat, din nou, tot mai aproape.

– Brontooo!

Pădurea răsună atât de clar, încât inima începu să-i bată nebunește. Imediat își simți tot corpul inundat de căldura născută din speranța salvării.

– Sunt aici, tată. Tată! Mamă!

Și auzi răspunsul:

– Venim, Bronto! Suntem aproape!

Vocea tatălui și vocea mamei. Doamne, cât de mult și-a dorit să le audă!

Dar parcă s-ar auzi și Tricer și Stega. Și Diplo. Chiar și Tyrano. Cred că visez. Totul e o închipuire.

Dintre smocurile de iarbă de pe marginea gropii, de sub picăturile grele de ploaie, apăru capul tatălui.

– Bronto, ești aici?

– Da, tată.

Bronto se agăță de gâtul puternic al tatălui și simți cum toată liniștea lumii i se revărsa în suflet.

– Tata...

21-22.

Imediat recunosc și îmbrățișarea mamei și-i văzu ochii plini de lacrimi, speriați și fericiți în același timp.

– Ce bine e...

O moleșeală blândă îl cuprinse ușor. Era atât de bucuros să-și revadă prietenii, care se înălțau pe vârfuri încercând să-l mângâie sau măcar să-l atingă ușor.

– Bronto, Bronto, suntem cu tine. Gata, a trecut, îl linișteau ei.

Apoi zări și alte siluete, tot umbre mari și blânde: părinții prietenilor lui. Și dulcea amorteală îl cuprinse cu totul. Înainte să se afunde în somnul greu al epuizării reuși să mai murmure:

– Diplo, Stega, Tricer, Tyrano... am vrut doar să ajung la voi, să ne jucăm...

23-24.

Când se trezi, era la marginea pădurii, aproape de locul unde se prefăcuse că doarme, înconjurat de părinți, de prieteni și de părinții lor. Deci n-a fost un vis. Ce bine c-am scăpat! Și începu să priceapă ce boacăna teribilă făcuse. O să mănânc o bătaie pe chestia asta... Ce chelfăneală o să-mi tragă! Și chiar o merit, zău așa!

Ridică sfios capul uitându-se în ochii părinților săi. Se aștepta să dea de priviri tăioase și dojenitoare. Să fie certat și chiar să încaseze o mamă de bătaie. O merit, zău c-o merit! Pe cinstea mea, am fost un băiat îngrozitor. Însă părinții îl priveau blând și-l mângâiau fără încetare, oftând și strângându-l la piept. Măi, să fie, știu c-am tras o spaimă strașnică, dar ei se pare că au tras una și mai și! Ce copil rău am putut să fiu! Mama sa continua să plângă.

– Bronto, să nu mai faci niciodată așa ceva! Te roagă mama! A fost atât de îngrozitor... Am crezut că...

– Gata, gata, a trecut. Acum suntem din nou împreună, îi liniști tatăl brontozaur.

– Mamă, tată, vă rog să mă iertați. Am fost un copil neascultător.

– Băiatul mamei, cât ne-am putut speria!

– Bronto, parcă mai devreme doreai să te joci cu prietenii tăi. Și voi, Diplo, Tyrano, Stega, și tu, Tricer, ce stați? Luați-l pe Bronto și hai, la joacă! Acum se lasă seara, și noi, dinozaurii mari, avem de vorbit de-ale noastre! Voi n-auziți? Hai, la joacă!

25-26.

– Bronto, îl îndemnă Stega.

– Amice, hai să-ți arăt ceva pe cinste, îl chemă Tricer.

– Vrei să speriem fluturii, îl întrebă Diplo.

– Hai, Bronto, insistă Tyrano.

Bronto sări din brațele mamei sale. Își privi din nou părinții, pentru a avea încă o dată consimțământul lor.

– Am voie, mamă? Am voie, tată?

– La joacă! Trebuie să repet? răspunse hotărât tatăl.

Copiii o rupseră la fugă printre florile cu petale azurii, de culoarea cerului ce se deschidea deasupra lor spre soarele ivit de după norii topiți în asfințit. Furtuna trecuse. Bronto alergă puțin, apoi se opri să-și privească părinții. Mama îi făcu semn să-și urmeze prietenii. Și tatăl confirmă cu o mișcare ușoară a capului.

27-28.

Se încinse o joacă pe cinste până pe înserate, când părinții își strânsesă puii la culcare. Amurgul lăsa loc nopții să-și întindă întunericul presărat cu planete luminoase și stele pâlpâitoare. Undeva, la orizont, tocmai răsărea un colț de lună. Bronto privea cu ochii pe jumătate închiși la ciobul de lună ce se ridica încet-încet. Măi, să fie, ce zi am avut! Mi-e ciudă pe mine cât am putut să fiu de rău și de neascultător. Tata și mama au avut dreptate. Înseamnă că, totuși, înțeleg și ei ceva din lumea asta a noastră. Poate chiar au fost și ei odată copii. Somnul îl cuprinse învăluindu-l în vise. Și ce vis poate fi mai frumos decât lumea copilăriei?

Povestea lui Bronto, a peripețiilor și a prietenilor lui atât de dragi, Diplo, Stega, Tyrano și Tricer, n-are niciodată un sfârșit, așa cum și povestea copilăriei voastre e fără de sfârșit. Dar, în seara asta ne vom opri aici.

Acum poate v-ați convins că părinții își învață întotdeauna copiii numai spre binele lor. Adică al vostru. Chiar și atunci când sunt pisălogi și când lasă senzația că nu vă înțeleg. Și nu uitați un lucru! Ei au fost ca voi, au pățit multe, știu ce este bine pentru puii lor și de ce anume să-i ferească, până vor crește atât de mari, încât să-și poată purta singuri de grijă. Și chiar și atunci pentru părinții voștri veți fi mereu copiii cărora trebuie să le poarte toată grija.

29.

NEOZOIC – noi, astăzi

Întâmplările povestite în această carte s-au petrecut cu foarte, foarte mulți ani în urmă. Geologii, adică oamenii care cercetează pietrele și află o mulțime de lucruri interesante despre trecutul Pământului, au botezat acele timpuri JURASIC și CRETACIC. Jurasicul și Cretacicul sunt două perioade de timp ale Erei Mezozoice, un fel de Ev Mediu (îți vor explica părinții ce este Evul Mediu, întreabă-i!) al îndelungatei istorii a planetei noastre. Dacă te uiți cu atenție la schema de alături, vei vedea numele “de familie” ale simpaticilor noștri eroi scrise între paranteze. Acestea sunt numele pe care le folosesc geologii. Pentru noi, ei rămân Bronto, Diplo, Stega, Tricer și Tyrano, iar aventurile lor nu se sfârșesc aici...

MEZOZOIC

– TRISIAC

205 milioane de ani

– JURASIC

135 milioane de ani

Bronto (Brontosaurus)

Diplo (Diplodocus)

Stega (Stegosaurus)

– Cretacic

65 milioane de ani

PALEOZOIC

– 245 milioane de ani